

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 52Ek/1414/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119356315
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Šnapková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6119356315.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci exekúcie oprávneného: N., proti povinnej: I., na vymoženie 329,55 eura a trov exekúcie, vykonávanej súdnym exekútorom: Mgr. Milan Somík, so sídlom Exekútorského úradu Martin, Československej armády 1, 036 01 Martin, pod sp. zn. 154EX 434/19, o sťažnosti povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/1414/2019 zo dňa 3. apríla 2020, takto

r o z h o d o l :

Súd sťažnosť povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/1414/2019 zo dňa 3. apríla 2020, **z a m i e t a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Vyšší súdny úradník Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „vyšší súdny úradník“) uznesením sp. zn. 52Ek/1414/2019 zo dňa 3. apríla 2020 rozhodol, že súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietá.
2. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, povinná v zákonom stanovenej lehote podala sťažnosť.
3. Oprávnený sa k podanej sťažnosti nevyjadril.
4. Súdny exekútor k sťažnosti povinnej uviedol, že exekúciu vykonáva na základe poverenia súdu. Súdny exekútor nie je oprávnený skúmať či je exekučný titul vydaný v súlade so zákonom a tiež či poverenie na vykonanie exekúcie vydal súd podľa zákonných pravidiel Exekučného poriadku. Súd preskúmava návrh na vykonanie exekúcie a následne vykonaním exekúcie poverí súdneho exekútora. Povinná vo svojom podaní namieta vady základného konania, na ktorých posúdenie však súdny exekútor nemá právomoc.
5. Sudca k veci udáva nasledovné:
6. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konania sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.
7. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.
8. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

10. Po preštudovaní veci sa sudca stotožnil s dôvodmi uvedenými vyšším súdnym úradníkom v napadnutom rozhodnutí a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, aplikujúc pritom ustanovenie § 202 ods. 2 Exekučného poriadku.

11. Nad rámec uvedeného, sudca k sťažnosti povinnej poukazuje na koncentračnú zásadu vyjadrenú v ustanovení § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorej povinný musí uviesť a uplatniť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Z predmetného ustanovenia zákona je preto zrejmé, že pri rozhodovaní súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie (ako aj o sťažnosti povinného) sú podstatné tie právne skutočnosti, ktoré povinný uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie a nastali do dňa podania tohto jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Prípadné ďalšie tvrdenia povinného reagujúce na vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie, príp. uvedené iba v sťažnosti, sú pre rozhodovanie súdu irelevantné.

12. Súd rešpektujúc dôležitosť právnej teórie a právnych pojmov k uvedenému dodáva, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia reagovať na všetky namietané skutočnosti a dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou. V tomto rozsahu súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 19. mája 2009, sp. zn. II. ÚS 200/09, z právnej vety ktorého vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania, a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). V obdobnom znení je aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, v rámci ktorého ústavný súd uviedol, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (v súčasnosti § 220 CSP), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.